

Jan Jelínek - knihkupectví Hledající

**Prodejna: Za Pohořelcem 12, 169 00 Praha 6,
otevřeno: pondělí až pátek 10 - 18 hod., ve středu do 20 hod.
tel.: 220 873 250, mobil/SMS: 776 453 310, vedoucí: 777 564 458,
www.hledajici.cz, e-mail: info@hledajici.cz .**

**Nejbližší číslo Zpravodaje zašleme na požádání jednorázově zdarma.
Chcete-li Zpravodaj dostávat pravidelně, kontaktujte nás prosím.**

Vítejte nad stránkami druhého letošního čísla Zpravodaje pokrývajícího měsíce květen až srpen. Co nás v uvedeném období čeká? Asi nejoblíbenější jsou výprodeje antikvariátu, které na inkriminované období připadají hned dva - v květnu a v srpnu. A v této souvislosti máme pro vás novinu - letos v březnu jsme zrekonstruovali antikvární část, takže se můžete těšit kromě nového vymalování na nový koberec a nové policičky. Většina knih je tak již zařazena podle rozřazovacích písmen v regálech a prostředí je jako v pokojíčku. Samozřejmě si můžete ke studiu knih dát, tak jako dříve, jeden z devíti čajů, které nabízíme. Překročí-li vaše útrata 500 Kč, máte potom konvičku čaje zcela zdarma.

V červnu nás pak čeká premiéra výstavy na Slovensku - rozhodli jsme se pro tradiční festival EzoFest v Košicích (letos 25. ročník), který proběhne v pátek a sobotu 10. a 11. 6. 2016. V nabídce budeme mít jako tradičně kromě knih nových i antikvariát za polovinu a „Totemová zvířata“ za veletržní cenu. Těšíme se na vaši hojnou účast. Jinak co se týče zásilek na Slovensko - budeme je podávat jednak ve zmíněném červnovém termínu a pak opět počátkem srpna.

Co se týče knižních počinů, udělal nám velkou radost další díl „Marcelky z hor“ (již třetí) - každá další kniha nám připadá zajímavější a hlubší. Vyšla také již šestá Kryonova kniha s názvem „Partnerství s Bohem“. V jednom z rozhovorů uvnitř Zpravodaje se pak vracíme k Pjér la Šé'zovým titulům, které se stále drží na předních místech našeho žebříčku. Koncem května je pak plánován dotisk „Cesty“, čímž by opět nabídka měla být kompletní.

Na závěr bych potom připomenul naši nepřetržitě fungující službu „prodej knih s možností vrácení do 3 let“ doplněnou o „bezplatnou půjčovnu esoterických knih“, kde si můžete vypůjčit libovolnou knihu z antikvariátu na dobu 14 nebo 28 dnů zcela bez poplatku (prodloužená doba se týká studentů a členů Kruhu Hledající). O obojím se můžete dozvědět bližší informace v krátkém 8 minutovém videu natočeném na letošním Festivalu Evolution, které najdete na našich stránkách v sekci „Napsali o nás“. To je asi z aktualit vše.

Přejeme příjemný zbytek jara i celé léto, nejlépe s knihou

Jan Jelínek

Knihkupectví Hledající

zázemí kamenného obchodu – knihy inzerované na internetu máme fyzicky v prodejně v Praze připravené k osobnímu odběru či odeslání

Meditace nad knihami

Věra Keilová: Marcelka z hor 3

Duha 2016, kód ME 053

Promluvy s Marcelkou z hor jsou knihou, která může člověka změnit. Lze to těžko vyjádřit, ale připadá mi, že existuje práh, který je nutno překročit, aby bylo naše nitro opravdově osloveno. A to se právě Marcelce daří. Třetí pokračování je sestaveno především z povídání odehrávajících se v Marcelčině chaloupce v posledním roce a je sestaveno do oblastí, kterými se přicházející nejčastěji zabývají.

V úvodu knihy necháme probublávat potíže související s partnerstvím, vztahy, láskou. Uvědomíme si, jak se často ve vztazích snažíme uchopovat a ovlivňovat druhého, místo abychom lásku nechali plynout bez jakéhokoliv očekávání. Poté se přesuneme k mateřství a dětem, strachu, sebeprogramování a mnoha dalším záležitostem. Připomeneme si, že to, co nejvíc odmítáme, rozhodně není zpracované a zákonitě k nám bude přicházet, dokud nebude vyřešeno k naprostému vyrovnání. Přiblížíme se tak k harmonické záři zimní krajiny, která na nás shlíží již z obálky. A to je možná to, kam nás mají otázky a odpovědi Marcelky propojené s příběhy lidí, kteří ji navštívili, zavést. Šťastnou cestu! ¹

Kryon: Partnerství s Bohem (Kniha 6)

Dovolte, abych vám řekl, co je vzestup. Je to dokončení studia dle plánu a se svolením. Je to lidské zmocnění v nejvyšší formě. Je to, když lidé mají svolení, které si každý ZASLOUŽIL, přesunout se do statusu, při kterém ZŮSTANETE na této planetě a budete žít velmi dlouhou dobu, zatímco se skutečně přesunete do další inkarnace, kterou jste si pro sebe naplánovali - aniž byste museli prožít smrt! To je vzestup. Pochopili jste to? Posouváte se vpřed do dalšího naplánovaného vyjádření a ponecháte si svou biologii vibrující na dostatečně vysoké úrovni, která něco takového umožní i bez smrti. Začíná vám to ukazovat, jak dlouho chceme, abyste zůstali? Přemýšlejte o tom.

Ach, ale je zde zahrnutý čas a my budeme mluvit i o něm. Vzestup je manželství. Je to partnerství se zlatým andělem, který sedí na trůnu ve vašem životě a kterému říkáte vyšší já (jak jsme již popsali v této knize). Je to manželství se všemi záležitostmi, které jsou s tím spojené - závazek, slib a věrnost. Je to manželství - přesně to je vzestup.

Takže kdo jsou ti, kteří se chopí tohoto statusu? Jak budeme pokračovat v tomto vysvětlování, pochopíte časovou linii, která vám bude odhalena. Neplete se, nechávejte to špatně ani nebudte raněni tím, když vám povíme, že ne všichni z vás vzestoupí. Opět vám říkáme, že tento status není pro každého. Ale proces, který k němu vede, pro každého je. Jak je to možné? Důvod je tento, drazí: to, co byste teď měli udělat - pokud si to zvolíte - je proces začátku vzestupu a začátku zvyše-

¹ nový rozhovor s autorkou najdete na webu v detailu knihy

ní vašich vibrací coby lidských bytostí. Je ale otázka, jak daleko si přejete zajít. Neexistuje žádné pravidlo, které by říkalo, že musíte jít na určité místo, dosáhnout určité vibrace nebo denně říkat určité mantry. Ne. Tento proces je extrémně osobní!

(str. 189)

Brad Blanton: Radikální upřímnost

Maitrea 2016, kód MI 139

Stát se abnormálně upřímným

Být nešťastný je normální - žije tak většina lidí. Je normální zjistit, že život není takový, jaký jsme očekávali. Je normální cítit zklamání, ale vystačit si a snažit se, jak jen to jde. Jedna věc však normální není - upřímnost. Normální lidé se zabývají hlavně tím, aby vypadali dobře navenek. Starají se především o to, aby říkali ty správné věci ve správnou chvíli a vypadali tak před ostatními co nejlépe. Pokoušejí se dostat tomu, co od nich podle jejich mínění chtějí slyšet ti, s nimiž mluví.

Naproti tomu upřímný člověk se soustředí na to, aby říkal věci tak, jak jsou. Návrat k upřímnosti lidi zachraňuje před normalitou jejich života. Duševní zdraví se vrací k základní, jedinečné a domovské skutečnosti, schází na zem z oblaků toho, co je navenek pěkné.

To, co se ve společnosti považuje za duševní zdraví, je jistá forma šílenství, na které se všichni shodli a která se pokouší přimět život, aby šlapal jako hodinky na základě ideálů a hodnot nucených naší myslí i myslím dalších lidí. Normální je být šílený. Být duševně zdravý znamená být abnormální. Abnormální, duševně zdraví a upřímní lidé si v životě dělají méně starostí a jsou svobodnější než ti normální. Zároveň ale znají v životě méně jistoty. Chvíli trvá, než si člověk na tento pocit nejistoty zvykne. Z počátku je to pro něj zátěž, z níž se pak stává příležitost - možnost zvolit si způsob života, zvolit si s určitým záměrem. Poté se stává příležitostí k tvoření... (str. 88)

Ch. M. Bache: Živá třída

Carpe momentum 2016, kód CM 010

Tato kniha je pozváním k prozkoumávání hluboké niternosti vyučování a dynamiky kolektivního vědomí. Zabývá se jemnými propojeními z myslí do myslí a od srdce k srdci, která vznikají mezi učiteli a studenty ve třídách, a to sice neúmyslně, ale příliš často na to, aby se jednalo o náhodu. Kniha se zabývá tím, co nazývám dynamickým polem myslí, a zkoumá vlivy, které kolem nás neviditelně působí během vyučování. Zabývá se rozvíjením skutečné kolektivní inteligence, která obratně integruje všechny myslí přítomné ve třídě do většího vzorce objevování a transformace. Zkrátka zve učitele, aby se se svými studenty setkávali ve třídě, která bude živější a více propojená, než jsme si dosud mysleli, že je vůbec možné, a v procesu, který přivede jejich vyučování na vědomější úroveň...

(z úvodu knihy)

Semir Osmanagič: Pyramidy světa a bosenské údolí pyramid

D. Valíková 2016, kód VA 004

Autor této knihy - objevitel údolí bosenských pyramid a hlavní archeolog - se zabývá archeologickým zkoumáním a prověřováním pyramidálních staveb po celém světě, jak ze stránky fyzikální, tak energetické a spirituální. V této publikaci se dotkne pyramid na Mauriciu, Kanárských ostrovech, Sicílii, v Egyptě, Súdánu, Číně, Peru, Bolívii, Mexiku, Hondurasu, Salvadoru, Guatemale, Belize, Řecku, Itálii, Sardinii, Mezopotámii, Cahokii, Indii, Indonésii, Kambodži, Koreji, Pacifiku a Indonésii.

Nejvíce se však zaměřuje na Bosnu a úžasný objev bosenského údolí pyramid, které stářím i velikostí předčí ty ostatní. Velmi poutavě a dostatečně průkazně odhaluje tajemství těchto pyramid díky geoarcheologickému výzkumu, který zde probíhá od roku 2005.

Logos 1,2/2015 - sborník pro esoterní chápání života

Trigon 2016, kód LG 040

Sborník Logos 2015 představuje Francii jako kolébku novodobého hermetismu a připomíná umělce, adepty a zasvěcence spjaté s francouzskou tradicí.

Z obsahu:

- Pavel Turnovský: D. Rudhyar
- Milan Nakonečný: Francouzský hermetismus na přelomu 19. a 20. století
- Tomáš J. Hoyer: Vyvolení kněží vesmíru a theurgický martinismus, Pojednání o reintegraci bytostí
- Martínéz de Pasqually: Kainova vražda Ábela
- Arthur Rimbaud: Odjezd (z Iluminací přeložil Miloslav Topinka)
- Lukáš Loužecký: Vivat Papus!
- Robert Ambelain: Chevillonovo zasvěcení
- Martin Langer: Paříž - inzerát
- Otto Štemberka a kol.: Nelze vidět - možná spatřit
- Jean-Marie Mahou: Alchymický portál katedrály v Metách
- Miloslav Moucha: O knize Berešit
- R. A. Schwaller de Lubicz: Symbol a symbolika
- Ondřej Lesák: Fulcanelli - Rudhyar - Schwaller
- Zdeněk Semerád a kol.: Přípitky filosofů
- Milan Maťaše: Magie mysli
- Karel Weinfurter: Z mých vzpomínek na založení Theosofické společnosti v Praze, Neznámá „okultní“ korespondence J. Zeyera s G. Meyrinkem a K. Weinfurterem
- Raphael Prinke: Prorocký vitalismus 14. století
- Jen Krása: Ozora 2015

Autorem dřevorytu reprodukováného na obálce je Miloslav Moucha.

Max Kašparů: Naslouchat je víc než poslouchat

Cesta 2013, kód CE 111

Sociologové i psychologové také často hovoří o úpadku rodiny jako tradiční instituce. Jak tedy vidíte budoucnost?

Někteří jedinci si to už uvědomují, celá společnost k tomu časem dojde. Možná až se v tomto směru dotkne dna. Do té doby se bude vesele pokusničit a experimentům dávat název „hledání nových cest a moderních forem soužití“, než se oblokem zase vrátí k modelu tradiční přirozené rodiny, kde figurují muž, žena a děti. Že to odskáče několik generací, s tím se musí počítat.

Osobně dávám vždy přednost tomu, co je v životě přirozené. Ale víme už vůbec, co je přirozené, co je normální? Každý si můžeme podomáčku spíchnout model normality a vyjít s ním na ulici. Kdybychom žili v nějaké teokratické společnosti, normy chování by určoval duchovní guru. Kdybychom ještě žili v socialistické společnosti, tak normy chování by nám určoval okresní tajemník strany. Žijeme ovšem v občanské společnosti s přívlastkem liberálně tržní a každý občan si normu svého chování může vlastně určovat sám... (str. 53)

Boženka Cibulková: Duchovní život

Rudolf Špaček 2016, kód RS 038

Rada hledajících, zajímavých se o spirituální oblast života, si na začátku zcela pochopitelně pokládá otázku: Jak mám začít, čeho se přidržet, na koho se obrátit a které knihy se chopit? Knížka *Duchovní život* řeší právě tuto problematiku, definuje základní otázky duchovní cesty, snaží se vyjádřit postoje a odpovědi, kterými prošly tisíce a miliony těch, kteří se ptali před námi, a nabízí varianty či způsoby, jak zvládnout mnohá úskalí, s nimiž se novopečený adept duchovní cesty zákonitě setká. Ať si člověk vybere jakýkoli směr a způsob osobního úsilí, pátrání v oblasti duchovních nauk, prochází identickými úvahami, řeší obdobnou problematiku jako každý, kdo vstoupil žít do Země a nese jméno člověk.

Duchovní učitelka a tlumočnice Božího slova, autorka Boženka Cibulková (1914-1995) přibližuje mystickou, křesťanskou cestu všem vážně hledajícím. Sama žila velmi skromně, nepozorovaně a v ústraní. Pozornosti duchovního světa však tato vzácná duše neunikla...

Herbert Vollmann: Nové vědění k obratu světů

Gralbotschaft 2016, kód GR 112

Velká proměna

Ve stvoření jsou dva druhy života: život vědomý a život nevědomý.

Jen *prožíváním* se může nevědomý stav proměnit na vědomý. To platí i pro lidského ducha.

Ten jako duchovní zárodek bez vlastního vědomí opouští své východisko, lidský ráj. Puzen touhou po uvědomění klesá do hmotnosti, kde postupně nabývá *vědomí*

vlastního bytí.

Další vývoj od vědomí vlastního bytí a k *vědomí sebe sama* - narůstajícího uvědomování si sebe samého, znamená dalekou cestu s mnoha reinkarnacemi *do lidských těl*. Stav „vědomí vlastního bytí“ je přitom bezpodmínečně nutný jako *přechod*, jako stupeň na cestě, duchovní zárodek na něm však smí setrvat jen určitý čas, jinak zaostane ve vývoji a ustrne ve stavu, v jakém se ještě dnes nacházejí některé divoké národy.

Plné zralosti dosáhne lidský duch sebeuvědoměním, jehož základem je *poznání sama sebe*, poznání, že jádro člověka je duchovní a že jeho pravý domov leží v duchovní říši.

Každý člověk žijící dnes ve hmotnosti by již na tomto posledním velkém vývojovém stupni měl být, neboť podle zákonů stvoření se čas k tomu již naplnil...

(str. 92)

Karma nás žene tak dlouho, dokud se nenaučíme svou inteligenci předvídat směr její dráhy a nesnažíme se odklonit její běh vlastním rozhodnutím. <i>IR034 Paul Brunton: Perspektivy</i>

Rena Michálková: Kniha z nehmotného světa

M. Michálek 2015, kód MM 196

15. září 2007

Vztahy jsou složité.

Není dobré zasahovat do vztahů jiných lidí, to si musí vyřešit každý sám za sebe. Na životní cestě je dobré to, že je jen tvoje. Na této cestě je bezpočet křížovatek a milníků. Je dobré mít svobodnou možnost se na každé z nich rozhodovat, co uděláš. Rozhodnutí nejsou ani špatná ani dobrá. S některými následky rozhodnutí se pak žije šťastněji a s některými hůře. To nevádí, protože rozhodovat se, i když to tak nevypadá, je snadné. Máš-li ze sebe dobrý pocit (to znamená, že si věříš, že nepochybuješ), rozhoduješ se snadno a ráda. Máš-li pocit, že za moc nestojíš, rozhoduješ se obtížněji. Také záleží na tom, jaký máš zrovna pocit, zda radostný nebo neradostný.

Rozhodování o méně složitých věcech je většinou radostné. Dívej se na malé děti, ty se s radostí rozhodují mezi dortem a zmrzlinou. Neber věci tak vážně, ani sebe, potom to pro tebe bude také snadnější. Denně se rozhoduješ o spoustě věcí, na které jsi zvyklá (co na sebe, co k jídlu atd.). Ber si z toho příklad, protože všechno rozhodování je stejné. Pouze důsledky jsou rozdílné. Ale proces rozhodování je jen jeden.

Rozhodneš-li se - už nepřemýšlej a konej. Konej ihned a nic si nevyčítej, ani už svá rozhodnutí nezkoumej. Potom se znovu můžeš rozhodovat, jak naložíš s výsledky svých rozhodnutí. Drž se Světla a čistoty a zdravého rozumu a bude se ti snadněji rozhodovat...

(str. 29)

Myslíme si, že to nebo ono nás přivede k nějakému velkému štěstí. Ale těch několik šťastných ví, že v meditaci je mysl nejbláženější, když je nejprázdnější.

IR034 Paul Brunton: Perspektivy

Pavel Špatenka: Utajená síla

Pavel Špatenka 2015, kód SP 015

Kniha otevírá téma mužské síly v psychice člověka. Je hlubokou sondou do světa lidských představ, myšlenek a skrytých pocitů. Autor ve své knize ukazuje nejen podstatu síly lidského ducha, ale nastiňuje i pragmatický způsob proměny člověka a jeho zažitých stereotypů. Kniha je vhodná zejména pro ty, kteří se aktivně zajímají o možnosti sebepoznání a vnitřní transformace osobnosti.

Druhé přepracované vydání knihy Utajená síla obnažuje téma muže a jeho vnitřního světa. Populárně - psychologickým jazykem jednoduše analyzuje téma mužské identity jako produktu kolektivní výchovy. K tomu, aby byl muž mužem nestačí pouze slepě napodobovat kolektivní mužský vzor, ale naopak spíše se přiblížit subjektivnímu emocionálnímu a citovému životu.

Rozhovor s Pjér la Šé'zem

(psychoterapeutem, autorem knih a příznivcem Jaroslava Duška)

JJ: Jsem zcela unešen vaším netradičním přístupem k mnoha činnostem. Od účinkování v představení Čtyři dohody s Jaroslavem Duškem po přijímání klientů na psychoterapii v jurtě. Je to součást přirozené snahy vymanit se z konformity, která by asi slušela každému?

PK: Konformita je jedním z největších nebezpečí současnosti. O to víc, že nynější technologie ji velmi vydatně amplifikují, čímž masový člověk může získávat dojem, že je v soukolí postmoderního světa něčím podstatným. Přitom nevidí, že je jen manipulovanou otročkou silou, která toto soukolí uvádí do pohybu díky svému množství. Na směřování tohoto soukolí se přitom nijak nepodílí. Pokud to postřehne, obvykle přestává být davovým konzumentem v míře, ve které je schopen takového uvědomění. To je právě to, co mne přivádí k systematickému opouštění způsobů života, které jsou diktovány bezduchým systémem. Je přitom velmi zajímavé konfrontovat se s oním zvnitřnělým masovým člověkem, který ve mně tak ochotně přitakává bezduchosti, pohodlnosti, alibismu i strachu a všem ostatním symptomům současné nevědomosti. Samozřejmě, že daleko zajímavější je onen stav počínající svobody, který se vynořuje všude tam, kde se mi při takové konfrontaci daří nepodléhat síle setrvačnosti. Velmi často mi přitom v poslední době pomáhá Lao-tseho konstatování - odstoupením chráníme svou celistvost. Nabývám totiž dojmu, že veškerá ta bezduchost je posilována nevědomými identifikacemi s vnějším světem. Jakmile se opřeme o vlastní podstatu - Jungovo Bytostné Já - identifikace se rozpouštějí a na jejich místě probleskuje něco velmi

prostého - vlastní přirozenost. Stejně jako Vy jsem přesvědčen, že toto je velmi funkční cesta, díky které můžeme individuálně opouštět kolektivní marasmus.

JJ: Mýma rukama prošly zatím čtyři Vaše knihy (Indián - zpráva o archetypu, Den svatého Ignora, Cesta a Psychologie souhlasu). Nevím, zda jich bylo více, ale ve jmenovaných vnímám postupný posun od archetypální přímočarosti k až možná trochu vědecké systematickosti (Psychologie souhlasu). Obdivuji vaši schopnost sdělovat obtížně vyjádřitelné v takovémto širokém spektru poloh. Je to tak, že i vy sám cítíte nyní nad svými teoriemi postupně větší a větší nadhled?

PK: To je jedna - asi ta zajímavější - stránka této věci. Ta prozaičtější spočívá v tom, že Indiána jsem psal vlastně na zakázku. Bylo to téma, které jsem si vybral, protože jsem se už dlouho setkával s fenomény, ukazujícími na archetyp Indiána. Využil jsem tedy té nabídky od nakladatelství Triton k tomu, abych tuto oblast alespoň trochu zmapoval. Nezacházel jsem přitom do přílišných detailů a byl jsem s tou prací hotov během pár měsíců. Podobné to bylo s Cestou, která byla jakýmsi mým deníkem, ve kterém jsem se pokoušel převést do srozumitelnější řeči zážitky abnormální reality, které se mi v té době docela nečekaně spontánně otevřely. Také tato novela vznikla velmi rychle. Naopak Ignora jsem psal jako součást procesu, ve kterém jsem vystupoval z hluboké krize, v níž jsem se ocitl mimo jiné také díky tomu, že moje ego nebylo připraveno na tyto zážitky abnormální reality - respektive tehdy se mi zdálo nemožné integrovat je do toho, čemu se běžně říká realita. Snad proto může Ignor čtenáři v první části zprostředkovat zážitek ztráty zdravého rozumu a v druhé části integraci oné jinakosti, kterou taková zkušenost nutně přináší do společně sdíleného rámce. Psychologii souhlasu jsem psal dvacet let ve snaze nějak propojit vědecký a lidský přístup, který je více otevřen uměleckému elementu. Je to dost dlouhá doba na to, abych mohl skutečně získat určitý nadhled a odstup, který jsem se postupně pokoušel vtisknout do této studie. Jsem potěšen, že to tak vnímáte i Vy.

JJ: Hezkým příkladem pro mne bylo představit si běžné vnímání světa jako dvojrozměrné s tím, že se někdy odvažujeme pokusit vystoupit do plastičnosti. Při pohledu z dvojrozměrného světa však toto snažení může vypadat spíše jako bláznovství. „No jo, to jsou halucinace“ slýchávám třeba v reakci na pokusy o kontakt s „jinými“ světy. Má cenu někoho ve snahách o pohled do třetího rozměru přesvědčovat nebo alespoň inspirovat?

PK: Myslím, že rozměrnější lidé přesvědčují už tím, že vibrace jejich vědomí - to, co z nich vyzařuje - má odlišný charakter, takže v lidech, kteří dávají přednost konvenci, vyvolávají určité procesy již jen svou přítomností ve společném prostoru. Je celkem jedno, jestli jsou to reakce odporu, obdivu, nebo touha otevřít v sobě také svobodnější prostory. To se, myslím, děje samo. Právě z toho důvodu mi připadá přesvědčování i jakékoli jiné agitace v tomto směru zbytečné. Řekl bych, že nejúčinnější je ono pověstné wu-wej, neboli konání nekonáním. Osobně mám za to, že takový postoj je nejvíc vědomý. Samozřejmě to neznamená nějaký ústup před obecnou nevědomostí.

JJ: Záměr duše. Existuje něco takového? Jak se k němu přiblížit? Může to být cíl veškerého našeho snažení v probíhajícím vtělení?

PK: Musím přiznat, že jsem o tom naprosto přesvědčen. Jestliže své duši nasloucháme, dříve nebo později naprosto zřetelně vidíme, že sleduje realizaci dynamického propojení mezi vědomím a nevědomím. A jelikož je duše přirozeně spirituální, můžeme docela klidně položit rovnítko mezi nevědomí a Božstvím. Jung někde říká, že už staří alchymisté byli přesvědčeni o tom, že stejně jako člověk touží spojit se s Božstvím, Božství touží spojit se s člověkem. Takové spojení lze tedy realizovat někde na půl cesty. Indiáni říkají, že smyslem lidského života v těle je posílení světelnosti naší duše tím, že sestoupí do světa stínů. Svou světelnost pak posiluje tím, že rozlišuje mezi světlem a stínem, takže člověk může být v okamžiku smrti silnější než při svém zrození. Když se podaří dosáhnout stejné světelnosti, kterou disponuje Stvořitel, člověk už se nemusí znovuzrozovat. To skutečně může být cílem našeho snažení v jakémkoli vtělení. Cílem, se kterým se díky svobodné vůli můžeme stejně dobře i minout a právě proto Buddha velmi přesně rozpoznal, že koloběh smrti a zrození je zároveň koloběhem, který je udržován lpěním a tedy je to koloběh utrpení, z něhož je třeba se vyvázat. Je to obecná archetypální představa, která nám přibližuje patrně jeden z nejsilnějších záměrů lidské duše.

JJ: Může jako jakási kotva našeho duchovního života působit nějaký systém rituálů? Třeba neděle s posloucháním pořadů v rádiu, Večerníčky, promlouvání v kruhu, Velikonoce, Beltine? Nebo máme mysl unifikovat do 30-ti denních měsíců, plateb v eurech a světónázoru v pohledu pravice - levice?

PK: Unifikace, stranicství a veškeré zmechaničtění slouží především k tomu, aby z lidské vícerozměrné bytosti udělala manipulovatelnou loutku, která stále jen na něco reaguje, takže se víc a víc vzdaluje vlastní přirozenosti. Jako kotva duchovního života se proto naprosto nehodí. Právě naopak zmechaničtělá mysl žádnou kotvu nemá a připomíná spíše neřiditelné plavidlo, které nemá žádný vliv na směřování vlastní cesty - je tak zcela v rukou nahodilosti. Pokud hledáme ukotvení, je daleko vhodnější rozvíjet vědomý způsob komunikace s tím, co přesahuje naše vědomí - počínaje duší. A tento vědomý způsob byl odjakživa nazýván jako religiózní, je to tedy postoj obezřetné péče. Pečujeme o rozvoj kontaktu s transcendentním světem, ovšem s jistou obezřetností, která pramení z vědomí omezenosti vlastního vědomí a neomezenosti transcendentního Zdroje. Proto jsou právě rituální úkony - ať už společné nebo samostatné - tím neúčinnějším praktikováním duchovního života.

JJ: Co když se náš vývoj zasekne a my ustrneme v běžných záležitostech. Je to problém, který si příroda sama (i když třeba dramaticky) vyřeší nebo se naopak máme radovat z toho, že se nedějí žádné zásadní průšvihy?

PK: Myslím, že pokud už máme nějaký větší či menší průšvih za sebou a jsme přece jen alespoň trochu ponaučení, je daleko příznivější, když náš život plyne v klidu a míru. Jak říká jeden starý Mistr - Nosím vodu a štípám dříví. Jak je to tajuplné.

Takto otevřená mysl už žádná další dramata nepotřebuje a přesto nemáme pocit, že by se její nositel nepodílel na tajemství existence.

A pokud se nám snad stane, že jsme se zasekli, aniž bychom to postřehli, vždycky je tu síla přírody a osudu, která naším zaseklým bytím spolehlivě otřeše.

JJ: My obyčejní smrtelníci řešíme často vztahy, zaměstnání, volný čas. Vím, že zjednodušuji, ale co je nejvíce palčivé pro takového psychologa, jakým jste Vy?

PK: To je velmi podstatná otázka. Už to pro mne není tak palčivé jako před lety, když jsem si to začínal víc a víc uvědomovat, přesto jsou pro mne nepochopitelné dvě věci, které spolu velice úzce souvisí. Za prvé - jak je možné, že svobodná lidská bytost se právě tím svobodným způsobem své svobody vzdá. Ovšem to je pro mne ještě pořád svým způsobem pochopitelné - vzhledem k síle tisíciletí budovaného manipulativního systému. Navíc v tomto směru je velmi slibný příliv všech těch nedomestikovatelných bytostí, kterým můžeme souhrnně říkat třeba indigové děti. Tyto bytosti - dříve výjimečné - dnes tvoří majoritu nové generace. Tyto bytosti jsou jasnou manifestací toho, že o změně je již v transcendentním světě rozhodnuto. Právě proto mohu snad pochopit - avšak nikoli přijmout - aktivitu oné menšiny, která si již po tisíce let přisvojuje nárok na to, aby manipulovala životy ostatních lidí. Jestliže půl procenta obyvatel této planety vlastní téměř vše, co lidstvo dosud vytvořilo, a navíc této výsady užívá k tomu, aby ostatním udělali ze života nenápadný vyhlazovací tábor, ve kterém si sami svou likvidaci odpracujeme, skutečně to jako lidská bytost akceptovat nemohu. Mohu jen svádět sám se sebou vnitřní boj, abych se ani touto situací nenechal strhnout k reakcím, které jsou tak jako tak založeny jen na strachu, ale abych udržel své srdce otevřené i tváří tvář takovéto zvlí. Tím otevřeným srdcem ovšem chráním především svou duši. Směřem k těm, kterým souhrnně říkám Majitelé, žádný sentiment necítím. Jsem přesvědčen, že nemohou jednat vědomě, pokud postupují tímto nelidským způsobem, který je navíc čím dál očividnější. A pokud je cílem veškerého lidského snažení v tomto vtělení navýšení světelnosti - tedy vědomí, můžeme docela dobře připustit, že totéž platí také o Božství, jehož vtělením je celý tento Vesmír. Majitelé tedy nepochybně - jako vše ostatní - naplňují svým konáním plán Univerza, který snad také nemůže spočívat v ničem jiném, než je navýšení světelnosti. Je ovšem radikální rozdíl mezi tím, kdo koná vědomě a kdo nikoli. Jak už jsem psal výše - jestliže někdo koná vědomě, nakonec dospívá k wu-wej, čímž se stává partnerem Univerza. Jestliže však Majitelé konají nevědomě - naplňují sice tak jako tak záměry Univerza, protože nic jiného ani dělat nelze, ovšem zůstávají pouhými nástroji. Toto zjištění mi pomáhá utišovat onu palčivost, která se někdy ozývá, když nejsem v tomto - momentálně pro mne nejpodstatnějším praktickém ohledu - dostatečně bdělý.

JJ: Myslíte, že nevěra často souvisí s jakýmsi hledáním vlastní identity? Kde má tato saň hlavu? Možná často bojujeme na nesprávném místě a bijeme tvora kyjem do těžko poškoditelného krunýře.

PK: Spíše bych řekl, že bijeme netvora. Určitě to má co do činění s identitou. Když hledáme v partnerovi něco, co nehodláme hledat sami v sobě, a co nám partner může nanejvýš zrcadlit, budeme vždy nevyhnutelně frustrováni. Zvláště tehdy, když pomine prvotní zamilovanost, ve které cosi vnitřního velmi silně promítáme do partnera, takže máme iluzorní pocit, že to v něm skutečně nalzáme. Jakmile tento prvotní stav pomine, začne skrze naše projekce probleskovat realita partnerovy skutečné povahy, takže se nutně dostáváme do konfliktu nevědomých očekávání a následných zklamání. Nevěra je pak hledání úniku z takového neutěšeného stavu. A únik rozhodně není cesta. Cesta spočívá v tom, že ony chybějící části začínáme hledat sami u sebe. Muž sám u sebe začne vnímat a vědomě integ-

rovat svůj citový život - ženskou stránku, kterou Jung nazval animou. A potom může začít chápat, že nemůže realizovat vztah na jiné úrovni, nežli je ta, na které rozvinul a kultivoval svou animu. Samozřejmě čím je anima rozvinutější, tím je výběr potenciální partnerky užší, ovšem potřeba nevěry prakticky mizí. U žen platí to samé, jen v obráceném gardu, protože ženy v sobě objevují smysl pro věcnou stránku světa - logos, který jim může zprostředkovat jejich animus.

Pokud nepostupujeme touto nebo podobnou cestou, která posiluje naše poznání, zbývají nám jen dobrá předsevzetí, akrobacie vůle, nebo prostě sebeklam, což netvoriv krunýř opravdu nijak nepoškozují. Právě naopak - jen se tím tato neprostupnost posiluje.

JJ: Jak přimět svoji duši k pocitu spokojenosti a vděčnosti? Připadá mi, že přesně tímto postupem můžeme rozpustit pocit neustálého tlaku, když se nám něco „nedará“.

PK: Řekl bych, že pocit spokojenosti a vděčnosti je duši vlastní. Onen tlak naše duše vytváří, když kompenzuje zužující a tím sužující jednostrannost, do níž tak snadno upadá naše vědomí. Je to tedy zpráva naší duše o tom, že „tudy cesta nevede“. Takže jestli chceme takový tlak uvolnit, potřebujeme naslouchat vlastní duši, jak k nám hovoří skrze sny, synchronicitu nebo třeba vize. Potom se nám může dařit vyladovat své životní směřování se směřováním vlastní duše, vynoří se transcendentní funkce jako určitý spojující most, který tu vždy byl, jen se nám ztratil ze zřetele pod nánosem vědomého balastu. A spolu s tímto mostem se vrátí i přirozené pocity pokoje a vděčnosti.

JJ: A na závěr otázka „knihkupecká“: Jakou další knihu se chystáte vydat? Pokud tedy plány v tomto směru nejsou prozatím tajemstvím.

PK: Tahle otázka souvisí s otázkou číslo sedm. Jelikož mi připadá, že náš společný svět skutečně překračuje na mnoha frontách hranice únosnosti, což zcela jistě souvisí také se změnou paradigmatu - to staré už se přežilo a nové ještě zůstává zamlené, začal jsem psát román o současném stavu světa ve vztahu k jednotlivci - vypravěči, který se pokouší dobrat se alespoň jakéhosi obrazu o současné realitě - při vědomí, že bude zřejmě značně projektivní, a zároveň se pokouší nalézat svůj vlastní lidský postoj k tomu, co si uvědomuje. Původně jsem chtěl ten román nazvat Dobré úmysly kvůli tomu paradoxu - každý z nás je plný dobrých úmyslů a společný svět připomíná peklo. Nakonec jsem ale dospěl k názvu, který se mi zdá být velmi výstižný a také dostatečně intuitivní - Zmrzdvýchvstání.

Pracuju na té knize zatím skoro rok a mám už rozvrženou expozici a linie, skrze které lze vyprávět. Snad s tím budu hotov dřív než za třináct let. Ale nějakou dobu mi to určitě zabere už jen proto, že se teď k psaní dostávám velmi málo kvůli spoustě jiné práce. Ale hodně to celé téma a příběh nosím v hlavě i v srdci, takže když mám čas, prostě to všechno „jen“ zapíšu.

Díky za Vaše inspirativní otázky.

JJ: Děkuji Vám za rozhovor.

Jednota mezi naším charakterem a naším osudem je neoddělitelná; spojení mezi naším způsobem myšlení a během událostí je nepochybné.

IR034 Paul Brunton: Perspektivy

Rozhovor s Wahlgrenis

(pomocnicí na cestě a autorkou knih „Proč k nám miminko nechce“ a „Jak rozumět vlastní duši“)

JJ: Ve svých knihách se snažíte pomoci lidem pochopit, proč jsou v životě vystavováni mnohdy nepříjemným událostem. Myslíte, že jedním z hlavních důvodů, proč se to děje, je nepřijetí sama sebe, když nám okolí zrcadlí, co si o sobě sami myslíme? Jak z tohoto kola ven?

W: Je náročné pochopit, že to, co o nás druzí říkají nebo dokonce co si o nás myslí, s námi opravdu nemá nic společného. Každý člověk by se měl postupně dostat k sobě, ke své duši. Již před časem se mi ukázal postup, a to přes vlastní tělo, kdy si můžeme - řečeno jednoduše - sami sobě vyznat lásku. Buňky v těle se pak začnou úplně tetelit radostí, když se tohle podaří. Člověk by neměl bojovat se svým tělem, například snažit se násilně hubnout. Tělo, jaké máme, je přesně takové, jaké mít máme, abychom zvládli svůj život. Tělo je navíc chrám naší duše a přesně pozná, jak to k němu máme. A pokud tady není soulad, přicházejí zásadní lekce nebo dokonce zastavení v podobě nemoci nebo úrazu. Od přístupu k vlastnímu tělu se odvíjí všechno ostatní - partnerské vztahy, práce a zajištění materiálních jistot, kvalita mezigeneračního soužití, přístup k ostatním lidem. Nemůžeme pohnout vesměrem, nemáme-li jasno u sebe.

JJ: Píšete, že odpovědnost starat se o dítě náleží především matce. Opravdu myslíte, že hlavní úloha otce končí početím? Přiznám se, že já to takto necítím.

W: Nic takového jsem neřekla. Dítě samozřejmě patří do úplné rodiny, kde mají stejnou roli tatínek i maminka. Ale často se dostávám k ženám, které nemohou otěhotnět. Zde se dostáváme k odkrytí jejich minulého života, kde něco nebylo úplně správné z hlediska Universa. Proto duše miminka může mít nyní obavy se přiblížit, aby se podobná situace neopakovala. Vždy se dostávám k minulým příběhům těchto žen a často právě odmítnutá duše by se jim měla nyní narodit. Jedná se tedy o příběh ženy a budoucího miminka, o napětí, které tady bylo a které se potřebuje vyladit. Jakmile k tomuto kroku dojde, otěhotnění už nic nebrání. Ale otec v tomto okamžiku je z vyššího hlediska skutečně tím „biologickým materiálem“, který umožní, že duše miminka může vstoupit. Nehleďte v tom ale nic odmítavého. Proces početí i to, co následuje, je stejně důležité pro oba rodiče.

JJ: „Tatínek je tady především proto, aby pomáhal ženě žít její život, aby ona mohla být šťastná a s ní všichni ostatní.“ Co když se však žena zhlédne v někom jiném? Je stále naší úlohou být trpělivý, skálopevný a čekat statečně, až ji to přejde? Nebo je to přímo také naše chyba?

W: Vaše otázka směřuje do oblasti vztahů. Jakmile dojde k tomu, že se žena zhlédne v někom jiném, pak už jde o vážnou trhlinu. Ve vztahu by měla být nejen láska, ale i úcta, důvěra a obdiv. Chybí-li něco z toho, vztah přestává existovat. Pro třetí osobu místo ve vztahu není. Ovšem když se objeví někdo jiný, je to jen důsledek toho, že ta původní krásná stavba ztratila pevné základy. Pak záleží jen na těch dvou, jestli se chtějí vrátit k sobě, tam, kde společnou cestu začali, anebo jestli je to už odžitá téma a oni jsou na rozcestí. Nic si ale nesmí člověk vyčítat, všechno se děje tak, jak má, i když to někdy bolí. Často si vysníváme nějaké

vzdušné zámky, plánujeme, ale partner to může mít úplně jinak. Nemůžeme se na nikoho zlobit, že nám vzal nejkrásnější roky, že jsme mohli být jinde atd. Nemohli. Bylo nutné si projít životní cestu právě tudy. Všechno je naopak důležité vzít jako lekci, poděkovat za ni, i když byla bolestná, a jít dál. Nemáme se ale plazit po kolenou a prosit o lásku. Láska buď je, nebo není. Nic jiného neexistuje.

JJ: Líbí se mi Vaše vnímání paralel, např. při stěhování do nového domu. Nejdou hladce zavírat dveře do pracovny? Bude asi nějaký problém s odvahou plnit pracovní povinnosti. Do ložnice? Není zde někdo třetí - v současnosti nebo i z minulosti? Měli bychom být vysoce vnímaví ke všem drobnostem, co se kolem nás dějí neustále?

W: Ano, všechno kolem nás je živé, všechno k nám promlouvá. A nejsou to jenom náznaky v bytě, kde žijeme. Mluví na nás jednotlivé symboly, barvy, čísla. Význam má to, co si oblékáme, jakou máme barvu spodního prádla, jaký nápis si neseme na tričku nebo na mikině, jaký přívěšek máme na řetízku, jaký jsme zvolili útes. Důležité je i to, jak trávíme čas, s kým se setkáváme, jak mluvíme, jak se pohybujeme, jaká jsou naše gesta, po jakém druhu potravin sáhneme v obchodě. Všechno je čitelné, všechno má nějaký význam. Jakmile se člověk odpoutá od materiální roviny, může se stát, že svět okolo jakoby ožije, najednou se stávají symboly plastičtější, zapadají do sebe jako mozaika. Tohle jsou ale věci, které nelze naučit. Možná člověk udělá krok neviditelnou branou do jiných světů. . .

JJ: Co si myslíte o asistované reprodukci a dalších technikách řešících obtížnost či nemožnost početí? Není lepší a snazší zjišťovat, proč k nám miminko „nechce“? Lze to ale vůbec?

W: Těhotenství je součástí našich životních programů. Žena si zvolí profesní dráhu, vystuduje, do života jí přijde partner, začnou spolu bydlet a nazrají k bodu, že mají mít miminko. Nějak se předpokládá, že žijí-li spolu dva lidé, tak mají mít dítě. Pokud miminko nepřichází, stávají se tito dva pro své okolí podezřelí. Doba je hektická, nežije se jako dřív. Žena chodí do práce, stresuje se, doma na ni čeká další směna a do toho se má nějak vejít proces „plodit děti“. I muž je unavený, nebývá jednoduché potkat se, aby „na tom“ mohli pracovat. Často přichází rozčarování. Otěhotnět se nezdaří jednou, podruhé. . . , půl roku, rok. . . Aby se něco nepodcenilo, najednou si žena měří bazální teplotu, cvičí speciální cviky, pije kontryhelové čaje, případně astrolog dvojici vypočítá plodné dny, k tomu ještě začnou jíst speciální stravu. Přitom si neuvědomují, jak se tím vším tzv. odpoutávají od zdroje a stávají se z nich obrazně řečeno stroje. Touto cestou miminko přijít nemůže. Těhotenství není program, který ti dva musí splnit. Umělé oplodnění není řešení. Nesouhlasím s názory některých lékařů, podle nichž má žena právo na dítě. Gynekologové nešťastné ženy, které jsou často zcela v pořádku, jen se jim nedaří otěhotnět, posílají na nejbližší kliniku na umělé oplodnění. Od toho se distancují. Umělé oplodnění (IVF) je metoda, jak už napovídá její název, umělá, nepřirozená. Nežijeme pouze tady a teď. Duše přesahuje rozměr tohoto života, má propojení i s našimi minulými životy. To, co se nám nedaří nyní, může být důsledkem našich minulých skutků. Proto není možné si něco jen tak „vydupat“.

JJ: Jak vlastně poznat, po čem naše duše touží? Stačí se třeba jen ztišit? Co byste poradila po zkušenostech, které s množstvím lidí, kteří kolem Vás za léta

prošli, máte?

W: Nejsem lékař ani léčitel, nejsem ani guru. V podstatě je mi jedno, jak ostatní žijí. Nikoho o ničem nepřesvědčuji, nevnucuji nikomu své postupy a netvrším, že fungují. Není nutné dělat vůbec nic podle toho, co kdo řekl. Často si lidé nejsou jisti sami sebou, nevědí, jestli to, jak žijí, je správné, když to nepotvrdila nebo nezkontrolovala žádná autorita. Pro svůj život nepotřebujeme žádné definice a jasné postupy, funguje to jinak. Nemusíme se o nic snažit, na něčem pracovat, ten plán shora je jasný. Je třeba důvěřovat všemu, co se nám děje, všechno je v pořádku. Nediskutovat, neusilovat o nic, nechtít to jinak. A pokud vás zajímá, jak poznat, po čem duše touží, přesně to poznáte, až se vám začnou v těle všechny buňky tetelit radostí.

JJ: Děkuji Vám za rozhovor.

červen: výstava EzoFest v Košicích

srpen: antikvariát – sleva 50 %

říjen: říjnové odpočítávání

Prodej knih s možností vrácení (ve zkratce)

- do 3 let můžete vrátit každou knihu u nás zakoupenou „s razítkem“; zpět dostanete **původně zaplacenou částku sníženou o půjčovné**
- půjčovné má tři stupně: při vrácení do měsíce činí 10 % plné ceny knihy, do 2 měsíců 20 % a při pozdějším vrácení 30 %; + vždy 3 Kč manipulační poplatek
- razítko s přírůstkovým číslem dostanete do nové knihy na přání v prodejně; ve všech antikvárních knihách jsou razítka již automaticky; je-li od daného titulu k dispozici kniha antikvární, nelze zařadit knihu novou

Bezplatná půjčovna (ve zkratce)

- libovolnou zakoupenou **antikvární** knihu můžete do 14-ti dnů vrátit bez poplatku (zpět dostanete stejně jako jste zaplatili)
- studenti a členové Kruhu Hledající mají prodlouženou bezplatnou výpůjční dobu na 28 dnů
- pro bezplatné zapůjčení je nutná platba v hotovosti (nelze platit kartou); na účtence je u knih, které lze bez poplatku vrátit, poznámka „BePEK“

Zasílání na Slovensko (ve zkratce)

- na Slovensko jezdíme každé dva měsíce a podáváme zásilky prostřednictvím Slovenské pošty
- poštovné i cena knih jsou stejné jako v ČR, pouze přepočítané aktuálním kurzem na eura²
- potřebujete-li knihy rychleji, je možné zaslání přímo z ČR po platbě předem na náš slovenský účet za mezinárodní poštovné
- děkujeme, že si objednané zásilky včas vyzvednete, neboť vracení zásilek je v případě SR poměrně komplikované
- i v případě Slovenska samozřejmě platí sleva antikvariátu 50 % v příslušných měsících (rozhodující je datum objednání) a možnost neplacení poštovného při objednání některé z prémiových knih

17843 PL069 HY012

i takto úsporně může vypadat vaše SMS-objednávka na dvě knihy³

Výkup za zaručené ceny (ve zkratce)

- všechny knihy, které jsme kdy prodávali (a máme je tím pádem v databázi) také vykupujeme (nezáleží na tom, kde a kdy jste je zakoupili)
- výkupní ceny činí 5 až 30 % poslední známé prodejní ceny (cenu ovlivňuje, zda jsou knihy námi doporučované, a zda jsou přítomny knihy vzácné); přesnou odkupní cenu si můžete spočítat též sami v naší „výkupní kalkulačce“
- výkupy do 20 ks provádíme na počkání za hotové; větší výkupy cca do týdne; u výkupů nad 100 ks se sjednávají podmínky individuálně

Chcete být informováni o dění v knihkupectví a nově vyšlých knihách?

Přihlašte se k odběru **e-mailových novinek**

(stačí vyplnit váš e-mail v levém sloupci internetového obchodu).

Novinky zasíláme 2x měsíčně, odběr můžete samozřejmě kdykoliv opět zrušit.

Zpravodaj Hledající 2/16, květen - srpen. Vychází 3x ročně. Vyšlo v Praze dne 21. 5. 2016. Náklad 4200 ks. Vydal a v L^AT_EXu vysázel: Jan Jelínek, knihkupectví Hledající, IČO 12263770, tel. 220 873 250, 776 453 310. Obrázek na obálce: Tereza Jelínková. Evidováno **MK ČR E 11083**.

²používáme kurz „valuty nákup“ České spořitelny a.s.

³pětimístné zákaznické číslo najdete např. nad adresou na Zpravodaji nebo na každé faktuře; objednáací kódy knih jsou uvedeny ve Zpravodaji i na internetu; pošlete na tel. 776 453 310